

minuten keek ik op de klok of in de spion. Maar niks hoor. Hij danste maar lekker. 't Is God geklaagd als ik daar nog aan denk."

„Had je nooit iets gemerkt?"

„Ik had de laatste tijd wel eens iets vernomen van een licht gekleurd dassie, maar daar had ik zoozeer geen slechtigheid achter gezocht. Dat was in de late winter; op dansles was ie bijna een heel jaar en net op Oudjaar der op volgend was mijnheer Tempelman verloofd. Ze had z'n dochter kunne wezen, met 't grootste plezier."

Dan praat Door nog wat verder; over 't veranderen van z'n wezen, over bruiloft en heengaan, over sikurigheid en lichtzinnig gedrag. Doffe litanie: even plots is het uit.

Rood bloeien hier in December de geraniums op het plankje. Ze heeft er nu geen oogen meer voor, onze Door.

„Net op Oudejaar," zegt ze nog, „en Oudejaar was altijd zoo iets bijzonders." Ik begreep, oudejaarsavond is lang, had ie veel tijd om te zitten, ging ie al de verborgen zonden van 't stadje nog eens na.

„Huzarensla gaf ik," zei Door.

Nu moet ik haar redden van haar zelve, want zoo ineem gezonken als ze daar zit. Het is vandaag mijn schuld, maar 't doet me verdriet.

„Later," zeg ik perfide, „was mijnheer Tempelman toch niet meer zoo heel netjes, met die dansles en zoo, veel minder was dat."

Ze fluistert, iets opgekwikt nu:

„Later ging ie met z'n meisje zelfs naar de bioscoop."

„Neen," zeg ik, „dat is bepaald veel minder netjes, naar de bioscoop, dat is toch heelemaal niet je dat." Dan knikken we samen mandarijnachtig gewichtig over zooveel rampen des levens, knikken Door en ik heen. Kaarsrecht zit Door, met gevouwen handen en niet zonder pretentie. Het beeld der trouwe dienstbode van het slag dat er niet meer is, biedt ze nu.

„Och," zegt ze, „als je oud wordt, wat maakt een mensch al niet mee."

Diep in weet ze: En wat bleef Doortje dan toch netjes, wat bleef Doortje netjes tegen alle heil in. Zoo oud al en hier nu nog te zitten, smetteloos zonder kreukje, de groote troost van de e i g e n w a a r d e biedt je dat.

„De heeren regenten hebben al over me vijfenzeventigste verjaardag gepraat; ik zeg: maak geen drukte voor mijn."

Maar meneer de oudste regent zei: wat Door, zoo'n braaf plichtgetrouw leven. Och Heere, ze stane der op, absoluut."

„Buurvrouw," prevelt ze door, „was onderlaatst ook vijfenzeventig jaren maar van een verjaarsfeest voor buurvrouw heb ik niets niet gehoord."

„Der is veel sjaloezie en dat is zeker leelijk. Onderlaatst zei buurvrouw van rechts tegen buurvrouw van links, over 't muurtje: „Heb jij wel eens van heilige boontjes gehoord?"

„En jij," zei buurman, „van schijnheilige bliksems."